

Šember

24.2.2007

Vydali jsme se z Přehvozdí příjemným lesním prostředím po červené turistické značce a užívali jsme si jarní lesní vůně. Všimli jsme si kvetoucího podbělu a popadaných, vichřicí zlomených, stromů. Z jednoho pařezu si Yuči nakutal troud. Cestou jsme hráli hru „hádej koho myslím“ a pak „máma mojí mámy“.

Po nějaké době jsme došli k rozcestníku, na kterém stálo, že zřícenina Šemberu se nachází po půl kilometru. I zaradovali jsme se. Stoupali jsme do kopce, a obcházeli jsme spadané stromy. Z jednoho takového stromu si Yuči odnesl suvenýr v podobě kusu dřeva, který cestou pečlivě střežil a opečovával. Po dvou kilometrech stoupání do kopce, kdy jsme o zříceninu okem ani nezavadili, nás počala jímat nejistota a otevřeli jsme mapu. Podle ní jsme zjistili, že jsme hrad minuli. I vyšli jsme na vyvýšené místo, odkud byl dobrý výhled na okolní zříceniny, leč žádný Šember nám do oka nepadl. Ani po bližším ohledání terénu, kde měl hrad podle mapy stát, jsme nenašli nic než stromy a nějaké rozpadlé dřevěné stavení z doby ne starší než z devadesátých let minulého století. Zde jsme své hledání zakončili a vydali se na zpáteční cestu.

Z kopce, na kterém „hrad“ stál, Wanyanka několikrát k pobavení všech přítomných spadla, napadalo jí listí a hlína do bot a umazala se od bahna. Zpátky jsme šli po žluté turistické značce, na které jsme objevili ještě jednu zajímavost, pamětní kámen knížete Jana II. Cestou jsme improvizovaně hráli hru „kartičky“ bez kartiček. Nejlepší bylo, když jsme měli na písmeno R vymyslet spisovatele, že Yuči odpověděl Rakousko. Cestou jsme si sedli na pařezy a udělali si přestávku na svačinku. Po cestě nazpět jsme dohráli hru.

I když jsme byli zmrzlí a unavení, výlet se nám moc líbil.

SETKÁNÍ V PŘELOUČI

Poté, co jsme si u nás doma trochu odpočinuly z výletu, nasedli jsme do auta a vyrazili do Přelouče, která leží cca 30 km za Kolínem. V Přelouči jsme byli mile přivítáni.

Protentokrát jsme si krátce povídali a začali hrát hry. Tak např. jako velmi vykutálená hra se ukázaly Aktivity 2.0, které jsme hráli opravdu dlouze a dobře se u nich pobavili – mnohdy i nad tím, jak moc jsme rádi, že dané slovo či sousloví nepadlo zrovna na nás.

Nehráli se ale jen aktivity. Hynek přinesl ještě vykutálenější irokézské hry.

Takto jsme se bavili až do chvíle, kdy nastal čas návratu domů...

Jako vždy to bylo moc příjemné setkání.

Tinači a Wanyanka a Yuči

